

‘Op zijn eerste huwelijksaanzoek heb ik niet meteen ja gezegd. Maar toen hij het een paar maand later nog eens vroeg, op een bootje, wilde ik wel (*lacht*)’

Terwijl Jozefien Mombaerts koffie zet, laten we van aan de tafel onze ogen dwalen door het charmante rijhuis aan het Gentse Zuidpark, waar ze samen met Johan Heldenbergh woont. Springen meteen in het oog: banjo's, het doodsprentje van de geliefde en gemiste Marc Van Eeghem, een lp van de weemoedige Lana Del Rey, en een taartdoos met daarop een post-it: 'Een *bolleke* voor mijn *bolleke*. Je man.'

Dat treft: we zijn hierheen gekomen om het over haar leven met die man te hebben, al heeft Mombaerts wat anders aan haar hoofd: volgende week gaat haar afstudeervoorstelling 'Europa' in première in De Grote Post in Oostende, en dat brengt stress met zich mee. Was ze al vroeg gebeten door de theatermicrobe?

JOZEFIE MOMBAERTS «Als kind nam ik deel aan de theaterateliers van de Kopergieterij (Gents kinder-

Vorige maand pakten sommige bladen uit met de sensationele kop: 'Johan Heldenbergh trouwt met twintig jaar jongere vriendin'. Een deel van dat verhaal kent u misschien: in 2013 zette de acteur na negentien jaar een punt achter zijn relatie met Joke Devynck, de moeder van zijn drie kinderen. Een jaar later vond hij opnieuw de liefde bij dramaturge Jozefien Mombaerts. Een liefde waar beiden aanvankelijk hard tegen vchten, om vette krantenkoppen te vermijden. Maar *l'amour* laat zich niet beteugelen.

KATRIEN DEPECKER / FOTO'S KOEN BAUTERS

en jeugdtheater, red.). Daar werd ik omringd door mijn voorbeelden: Alain Platel, Jan Sobrie en Marijke Pinoy. Zij bleven weg van de klassieke Tsjechov-stukken: ze maakten theater vanuit het niets. Verder wist ik niet erg veel over theater.

»Ik heb steineronderwijs gevolgd en ben daarna begonnen aan de opleiding regie en schrijven aan het RITCS. Ik wilde net als mijn Gentse docenten zelf theaterstukken maken. Maar ik vond het heel heftig om in een omgeving te zitten waar je voortdurend

tegen elkaar moet opboksen, dus ben ik met die opleiding gestopt. Ik ben dan theater- en filmwetenschappen gaan studeren aan de Universiteit Antwerpen, wat het tegenovergestelde was van het RITCS: aan de unief ben je een machine die leerstof moet reproduceren. Je bent er ook een nummer, helemaal anders dan de persoonlijke aanpak die ik kende van de steinerschool. Maar dat diploma komt me nu wel goed van pas in m'n opleiding theaterdocent en -regisseur aan de Toneelacademie van Maastricht: ik heb een rugzak die volgestouwd zit met kennis over film, theater en literatuur.»

HUMO Je schreef je thesis aan de universiteit over de manier waarop theater kan ingezet worden in de psychiatrie. Vanwaar die interesse?

MOMBAERTS «Op de steinerschool loop je stage in verschillende sectoren, en ik had gekozen voor de psychiatrie. Ik deed mee met de open therapieën en ging wandelen

► met mensen die geen bezoek kregen. Geweldig, maar ook choquerend. Ik heb er vreselijke taferelen gezien, zelfs mensen die elektroshocks kregen. Wie in de psychiatrie zit, krijgt meer kritiek dan waardering, dus wilde ik die mensen ook eens applaus bezorgen, door hen te laten meespelen in een theaterstuk. Dat was zo'n goede ervaring, dat ik nog steeds theater maak met mensen uit de psychiatrie.

»Tijdens m'n stage heb ik weleens gedacht: 'Ik ben zelf heel emotioneel. Wat als ik hier ooit terecht kom en er ook zo met mij omgegaan wordt?' Ik heb gelukkig een goed sociaal vangnet, maar wat als je verloren loopt en niet op steun kunt rekenen? In een psychiatrische instelling zitten is niet goed voor je zelfbeeld. Ik hoop dat ik die mensen met mijn theaterstukken heb kunnen helpen. Als je je voor hen openstelt, krijg je zóveel terug. Er heeft zelfs iemand speciaal gitaar leren spelen voor een voorstelling!»

HUMO Rust er nog een taboe op psychiatrische patiënten?

MOMBAERTS (*knikt*) «Er is nu veel aandacht voor kwetsbare groepen, en tv-programma's als 'Radio Gaga' en 'Taboe' halen hoge kijkcijfers. Maar het is toch griezelig om te merken hoe mensen het nog

steeds moeilijk hebben om zowel met hun eigen verdriet als met dat van anderen om te gaan. We doen alsof we vrijdenkend zijn, maar vaak is dat echt niet zo. Na twee dagen rouwen word je geacht iemands dood al verwerkt te hebben. Je weet toch niet wat iemand heeft meegemaakt. Sommige mensen komen uit een ontwricht gezin: hoe moet je met verdriet omgaan als je dat nooit geleerd hebt?»

FIEN, DOMME TRIEN HUMO Was je altijd al zo empathisch?

MOMBAERTS «Ik ben heel gevoelig en heb me altijd een spons gevoeld. Nadat ik 'Leven zonder filter' (het boek van Fleur van Groningen over hoogsensitiviteit, red.) gelezen had, dacht ik: 'Ah ja.'

»Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik 11 was. Dan ga je als kind vanzelf meer zorg opnemen en harder je best doen: er zijn al problemen genoeg thuis, dus wil je niet nog eens de oorzaak van andere problemen zijn. Een logische reflex, maar ik herinner me dat vriendinnen van mama zeiden: 'Je mag niet zo veel met Jozefien delen, want daar is ze te jong voor. Ze hoeft niet al je verdriet te zien.' Terwijl ik net dacht: 'Mama neemt me in vertrouwen en doet niet alsof

ik te jong of te dom ben om het te snappen.'

»Later zocht ik in relaties ook altijd mensen die ofwel psychisch kwetsbaar, ofwel heel onzeker waren, met de missie om hen te redden. Tot een vriendin eens zei: 'Je doet dat uit egoïsme, jij hebt het nodig om nodig te zijn.' Dat kwam hard aan, maar ze had wél gelijk. Ik heb moeten leren om dat los te laten, want uiteindelijk beland je in zo'n relatie altijd op het punt: 'Ik ben er altijd voor jou, maar als ik me eens niet goed voel, dan kan ik niet op jou rekenen.'

»(*Op dreef*) We hadden het al over taboes. Wel, op samengestelde gezinnen – ik maak er nu zelf deel van uit – rust ook nog een taboe. Ik wil niemands verdriet minimaliseren, maar als een scheiding geen vechtscheiding wordt, weet ik niet of een kind daar sowieso een trauma door oploopt. Ik voel mij alvast niet getraumatiseerd door de scheiding van mijn ouders. Ik heb twee mensen gezien die een dappere keuze gemaakt hebben – het is niet eenvoudig om het financieel in je eentje te redden en veroordeeld te worden door je vriendenkring – en daarna opnieuw begonnen zijn. Daardoor heb ik geleerd dat alles uiteindelijk goed komt. Het is niet omdat je ouders gescheiden zijn, dat je geen liefde, erkenning of veiligheid meer krijgt. Ook het stiefmoederschap is heftig. Ik heb het gevoel dat veel mensen daar een oordeel over vellen zonder te snappen hoe het in elkaar zit.»

HUMO Hoe zit het dan in elkaar?

MOMBAERTS «Mij maakte het niet uit dat Johan al drie kinderen had. Maar ik heb het wel onderschat. Ik zal me nooit als hun moeder gedragen, maar zij hebben er natuurlijk niet voor gekozen om met mij samen te wonen. Ik vind dat Johan de kinderen

in het begin nogal vaak heeft laten voelen: sorry dat Fien hier is. Net zoals de vader in een scheiding vaak wordt afgeschilderd als de lul die zijn vrouw verlaat, zo wordt het nieuwe lief vaak gezien als een manipulator: 'Hij is helemaal veranderd door haar!' Als je als koppel dichter naar elkaar toe groeit, beschouwen kinderen dat ook als een soort verraad tegenover hun moeder. (*Blaast*) Complex, hoor.

»Ik heb één vriendin die ook deel uitmaakt van een samengesteld gezin. Zelfs als we er met elkaar over praten, voelen we wat voor een groot taboe erop rust. Het is moeilijk om te zeggen: 'Soms wenste ik stiekem dat mijn lief geen kinderen had, omdat alles dan gewoon makkelijker zou zijn.' Dat is geen abnormale gedachte, maar je kunt dat niet zomaar uitspreken: je wil niet dat de kinderen zich afgewezen voelen, want zij hebben natuurlijk niets misdaan. Na haar scheiding zei mijn moeder bijvoorbeeld: 'Ik ben altijd heel blij als ik je zie, maar ik ben ook blij als je weer weggaat. Dan heb ik weer een hele week voor mezelf.' Als kind is dat hard om te horen – 'Jij hebt ervoor gekozen om kinderen te hebben!' – maar als ouder kán je dat zeggen. De liefde van kinderen voor hun ouders is onvoorwaardelijk, maar als stiefmoeder kan ik het verkloten.

»Soms zit ik hier zeven wasmachines te draaien, terwijl mijn vriendinnen cocktails aan het drinken zijn. Op zich vind ik dat niet erg, maar spontaan de koffers pakken en samen op reis vertrekken zit er nu helaas niet in. Voor mij is dat een aanpassing. Johan zegt altijd: 'Ik ben het gelukkigst als jij en de kinderen er zijn. Dan ben ik omringd door iedereen die ik graag zie.' Dan betrap ik mezelf soms op de gedachte: 'Oei,

« Als een scheiding geen vechtscheiding wordt, weet ik niet of een kind daar sowieso een trauma door oploopt. Ik voel mij alvast niet getraumatiseerd door de scheiding van mijn ouders »

'Als ik in de Colruyt zonder make-up in m'n joggingbroek naast Johan loop, voel ik de veroordelende blikken in m'n rug priemen.'

voor mij ligt dat anders.' Nu, er zijn ook heel veel mooie momenten met de kinderen, hoor. Ik heb al ontzettend veel geleerd.»

HUMO Hoe verliep de eerste ontmoeting met de kinderen? **MOMBAERTS** «Dat heeft Johan nogal onhandig aangepakt. Ik was barvrouw in de Kopergieterij, en hij was met zijn kinderen komen kijken naar een stuk. Na afloop zijn ze bij mij een Fristi komen bestellen. Toen ze aan een tafeltje gingen zitten, zei hij: 'Dat meisje achter de bar is mijn lief.' Het slechtste wat je kunt doen, denk ik, want in een publieke ruimte is er weinig plaats om je emoties te uiten. En ik kon zelf niets inbrengen, want ik was aan het werk. Ik was uitgenodigd om 's avonds spaghetti te komen eten, en blijkbaar hebben de kinderen tijdens de autorit naar huis gezegd: 'Fien, domme trien!' –

wat ik nog altijd grappig vind (*lacht*). Dat avondmaal verliep ook heel onwennig.

»De eerste jaren voelde ik me heel onzeker en onveilig. Johans schuldgevoel was groot. Ik wilde het goed doen, maar dacht al snel: 'Ik ga het nooit goed kunnen doen.' Nu schreeuwt Johan zijn liefde voor mij van de daken, maar we hebben onze verliefdheid een hele tijd niet ten volle kunnen beleven. Toen ik bij hem ingetrokken was, wilde Johan dat eerst niet aan de kinderen vertellen. Ze vroegen elke dag: 'Komt Fien vanavond?' zonder te weten dat ik daar dus al woonde. Toen ben ik even terug in mijn appartement gaan wonen. De kinderen die leden onder de scheiding, Johan die met een burn-out en een depressie kampte, Joke die in een crisis zat... Ik moest mij continu verstoppen. De pers mocht

er ook geen lucht van krijgen, op straat moest ik me afzijdig houden, of ik ging gewoon niet met Johan mee. Ik werd nooit eerder als lief op zoveel vlakken ontkend. Uiteindelijk zijn we zelfs even uit elkaar gegaan: 'Als ik tegen niemand mag zeggen dat jij mijn lief bent, dan moet je mijn lief maar niet zijn!' Maar ja, we kunnen niet goed zonder elkaar (*glimlacht*). En we zijn nog altijd superverliefd (*lacht*).»

KWETSBARE MAN

HUMO Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

MOMBAERTS «Op een try-out van een voorstelling van Compagnie Cecilia, het Gentse theatergezelschap waar Johan toen deel van uitmaakte. Een vriendin van mij speelde mee, en ik was gaan kijken met mijn toenmalige lief. Na de voorstelling ging ik met mijn vriendin babbelen, die bij de andere acteurs stond. Voor mij was Johan geen bekende Vlaming. Ik wist dat hij deel uitmaakte van de Gentse scene, maar meer niet. We hebben toen de hele avond enkel met elkaar gebabbeld, en na afloop was ik helemaal overdonderd. Mijn toenmalige vriend was daar heel kwaad om. Ik heb toen een punt achter die relatie gezet. Voor mij was het liefde op het eerste gezicht.

»Johan had mijn nummer gevraagd, en we zijn later een koffie gaan drinken. Toen dacht ik nog: 'Dit gaat niet.' Niet alleen omdat hij net gescheiden was, maar ook omdat hij twintig jaar ouder is. Johan dacht net hetzelfde. We hebben elkaar dan een jaar lang bijna niet gezien, maar de verliefdheid viel niet te ontkennen. Natuurlijk was dat jaar bij momenten hels. Ik zei vaak tegen mezelf: 'Stop met zó verliefd te zijn!」

HUMO Wat vond je zo onweerstaanbaar aan hem?

MOMBAERTS «Als je met Johan praat, is hij heel open en geïnteresseerd, binnen de kortste keren zit je in een diep gesprek verwickeld. Heerlijk, want ik haat het om over koetjes en kalves te praten. Hij zei toen we elkaar pas kenden: 'Er zou voor de verandering eens iemand voor jóu moeten zorgen.' Ik dacht: 'Help, die heeft na drie koffies al door hoe ik in elkaar zit!' Omdat hij zelf óók zo in elkaar zit, weet ik ondertussen. Hij zag mijn noden en mijn kwetsbaarheid. Omdat er geen verwachtingen waren – geen van ons beiden dacht dat we ooit zouden gaan samenwonen – konden we onszelf zijn. Er was geen bindings- of verlatingsangst, omdat we dachten dat het toch niets kon worden. Pas toen we plots merkten hoe hard we aan elkaar gehecht waren, zijn al onze angsten en demonen naar boven gekomen.

»Ik ben dus niet voor hem gevallen omdat hij een acteur met sexappeal is. Ik zag hem op het podium zelfs niet graag bezig. Johan gaat op de barricades staan en roept veel op de Bühne. Dat vind ik heftig. Maar naast het podium is hij een heel kwetsbare man. Dat hij niet wegliep van mijn kwetsbaarheid, dáárom ben ik verliefd op hem geworden.»

HUMO Je zei dat je vaak de zorgende rol op je neemt. Toen je Johan leerde kennen, kampte hij met een burn-out en een depressie. Wilde je hem helpen?

MOMBAERTS «Zijn kwetsbaarheid trok me zeker aan. Maar ik zag vooral iemand op wie ik óók zou kunnen leunen. De kwetsbaarheid zou in evenwicht zijn.

»Johan had veel steun, zorg en bevestiging nodig, maar voelde zich daar beschaamd over. Hij zit liever zelf in de zorgende rol, maar daar was

► hij uit gevallen door te véél te zorgen. Ik dacht: 'Als we samen dat evenwicht kunnen vinden, zal het veel opleveren.' En dat is ook zo. We hebben lang naar de balans gezocht, maar die is zalig. Ik heb me nog nooit zo durven open te stellen in een relatie.»

HUMO Is dat het voordeel van een oudere man?

MOMBAERTS (*knikt*) «Johan zegt dat ook: 'Twintig jaar geleden zou je nooit verliefd op me geworden zijn.' Op zijn 30ste was hij nog veel te bang om een echte verbintenis aan te gaan. En dat is net wat ik nodig heb in een relatie. Nu, dat maakt alles natuurlijk ook heftiger. Sommige mensen willen zo'n diepe verbinding niet aangaan, en dat snap ik wel. Als het spaak loopt, heb je niet het gevoel dat je aan stukken wordt gereten.»

HUMO Het is vast ook geen pretje om een relatie te beginnen met iemand die met een depressie en burn-out kampt?

MOMBAERTS «Johan zat een periode thuis, terwijl ik m'n studie combineerde met een job. Hij kon toen zelfs de afwas niet doen, waardoor ik een groot deel van de zorg voor z'n kinderen op me genomen heb. Niet evident. Toen het een tijdje beter ging, was hij de enthousiaste Johan op zijn werk of bij vrienden, maar zodra hij thuiskwam, was hij leeg: 'Ik ben doodop.' Dat maakte me verdrietig en boos: 'Ik wil óók een energieke Johan.'»

»De grootste frustratie is natuurlijk dat je een depressieve persoon niet kunt helpen. Dat ik continu getuige was van hoe slecht hij zich voelde, was ook lastig voor hem: er kwam nog een schuldgevoel bovenop. Ik kon niets van hem verwachten, en dat is heel moeilijk. Ik ben toen zelf in therapie gegaan. Die therapeut zei: 'Is je liefde dan niet onvoorwaarde-

lijk?' Ik dacht: 'Auw. Jawel!' Maar je blijft ook zelf noden hebben. Een vriendin heeft eens een lezersbrief uit Dag Allemaal geknipt voor me. Een vrouw had geschreven: 'Veel sterkte, Jozefien. Mijn man heeft ook een depressie, en dat is allesbehalve makkelijk.' Dat vond ik heel schattig, vooral omdat onze relatie toen net bekend werd en ik gezien werd als 'de twintig jaar jongere bitch'.»

HUMO Voor we daar dieper op ingaan: Johan zei in een interview dat er sinds z'n burn-out en depressie een 'somerheid in hem geslopen is die niet meer weggaat'. Merk je daar wat van?

MOMBAERTS «Ik vond het erg om dat te lezen. Volgens mij is hij gewoon een melancholisch mens. Als je na een midlife-

OP ÉÉN KNIE

HUMO Stoort het je dat sommige media vooral de nadruk leggen op je leeftijd?

MOMBAERTS «Ik ben hard geschrokken van oordelend Vlaanderen. Ik kan het, in tegenstelling tot Johan, niet laten om de Facebook-reacties op die artikels te lezen. Iemand schreef: 'Straks zit ze daar met een oude zak op haar kot, wat zal ze dan doen?' Dat mensen nog steeds zo denken! In Dag Allemaal stond ook een foto van mij naast een foto van Joke. Aan de kassa zei toen iemand – die niet merkte dat ik het was op die foto – tegen me: 'Joke is toch veel knapper.' Ik vind dat niet erg en het doet er zelfs niet toe, maar het stoort me dat je je niet kunt verdedigen. In Humo kan dat dus wel.

«Ik wil al sinds mijn 16de kinderen, en we hebben afgesproken dat die er zullen komen »

crisis terugblik op wat er wel en niet gelukt is in je leven en wat je anders had willen doen, dan aanvaard je bepaalde dingen misschien makkelijker: 'Zo ben ik nu eenmaal en zo zal ik altijd zijn.' Ik vind hem alleszins een vrolijke mens.

»Johan is op zijn 45ste naar een therapeut gestapt en is aan zelfonderzoek beginnen te doen. Ik denk dat onze generatie daar sneller mee begint – en de generatie vóór Johan begon daar wellicht zelfs nooit aan. Johan liet te veel toe, uit angst voor afwijzing. Hij bleef maar geven, tot hij zichzelf bijeen moest rapen. Hij had vooral nood aan het gevoel dat je grenzen mag stellen.»

»Ik werd ook erg zelfbewust. Als ik bijvoorbeeld op café zat te huilen tijdens een lastig gesprek met Johan, werden we aangekeken: 'Kijk, Johan Heldenbergh zit daar met zijn lief, en 't gaat niet goed!' Of als ik in de Colruyt zonder make-up in m'n joggingbroek naast hem loop, voel ik de veroordelende blikken in m'n rug priemen: 'Ik had beter iets anders aangetrokken.'»

HUMO Johan zei in een interview: 'Alles wat ik nu meemaak, is één groot cliché, maar ik ben gestopt met tegen het cliché te vechten.' Voel jij dat ook zo aan?

MOMBAERTS «Johan heeft lang geworsteld met het leeftijdsverschil, maar ik niet. Ik vond

het ook vreemd dat hij zichzelf veroordeelde: zo klassiek.»

HUMO Hij vervolgde: 'Als je lief twee matrassen op de grond legt, zoals je zelf vroeger deed, denk je 's ochtends: 'Godverdomme, hoe raak ik overeind?' Het duurt drie seconden langer, maar die drie seconden halen wel je zelfvertrouwen onderuit.'

MOMBAERTS «Hij was bezorgd over het fysieke aspect: 'Ik ga je niet kunnen geven wat een jonge bink van 30 wel nog te bieden heeft.' Ik plaag hem daarmee: 'Ik ga het leuk vinden om je pampers aan te doen!' (*lacht*) Ik wil ook heel graag kinderen, en we hebben afgesproken dat die er zullen komen.»

HUMO Mick Jagger werd anderhalf jaar geleden op zijn 73ste voor de achtste keer vader, dus geen zorgen!

MOMBAERTS (*lacht*) «Voilà. Maar toegegeven, toen ik onlangs op de begrafenis was van iemand die 76 geworden was, dacht ik: 'Oei, ik zal dan nog maar 56 zijn.' Heftig. Ik wil dan ook dat hij stopt met roken. Ik kan morgen natuurlijk zelf onder een auto lopen, maar dat we misschien snel afscheid van elkaar zullen moeten nemen, vind ik eng.

»Johan was ook heel gestresseerd om mijn ouders te ontmoeten. Mijn vader is ook met een jongere partner getrouwd, zijn vrouw is jonger dan Johan.»

HUMO Voor je vader vormde jullie relatie dus geen struikelblok?

MOMBAERTS «Jawel, maar eerder door Johans job dan door het leeftijdsverschil: 'Dat zal wel een vrouwenzot zijn, hij zal je hart breken.'»

HUMO Hoe reageer je daarop?
MOMBAERTS «Heel veel mensen zijn mij komen zeggen: 'Hij zal je ontrouw zijn!' Ze doen maar, ik vertrouw hem volledig.»

HUMO En kijk nu, ook al beweerde Johan nooit te zullen huwen, toch beloven

‘Heel veel mensen zijn mij komen zeggen: ‘Hij zal je ontrouw zijn!’ Ze doen maar: ik vertrouw hem volledig.’

jullie elkaar in augustus eeuwige trouw.

MOMBAERTS (*fijntjes*) «Roddelbladen die ‘Johan Heldenbergh hertrouwt’ kopten, waren fout: hij was niet getrouwd met Joke. De scheiding van zijn ouders heeft elf jaar aangesleept: dat hield hem tegen om te trouwen.

»Hij was heel bang dat ik nee zou zeggen, denk ik: hij is bibberend op z’n knie gegaan. De eerste keer heb ik niet meteen ja gezegd, omdat we toen uit elkaar waren en ik alles op een rijtje wilde zetten. Waar-

na hij het een paar maand later nog eens heeft gevraagd, op een bootje. Toen wilde ik wel (*lacht*).»

LIEFDESBABY

HUMO Hoewel hij al in buitenlandse producties heeft meegespeeld, wil Johan liever niet vergeleken worden met Matthias Schoenaerts, omdat hij zelf vindt dat hij *star quality* mist.

MOMBAERTS «Voor mij heeft hij het al gemaakt, maar hij blijft na elke geslaagde film of voorstelling doen alsof het een

toevalstreffer was. Deels uit onzekerheid, deels omdat hij kinderen heeft en dus niet zoals Matthias Schoenaerts zo maar voor een paar maanden naar Hollywood kan trekken.

»Ik vind het knap dat Johan naast Jessica Chastain in ‘The Zookeeper’s Wife’ heeft gespeeld, maar het overweldigt me niet. Ik kende haar zelfs niet, en ik heb de film nog niet gezien. Hij was toen drie maanden weg, hij heeft mijn werk in die periode toch ook niet gezien? (*lacht*) Die opnameperiode was heftig, ik heb om de andere week voor de kinderen gezorgd, omdat Johan niet alles op Joke wilde afschuiven. Ze waren nog te jong om alleen naar het voetbal en de scouts te gaan, dus moest ik dat allemaal geregeld krijgen. Johan is ook onbereikbaar als hij aan het werk is, om zijn concentratie niet te verliezen. Veel vrouwen zouden daar vriendelijk voor bedanken.»

HUMO Hoe verloopt het contact tussen jou en Joke?

MOMBAERTS «Eerst had Joke cohousing voorgesteld, zodat de kinderen niet voortdurend over en weer gebracht zouden moeten worden, maar dat was voor mij een brug te ver. Joke heeft ondertussen ook een nieuwe partner. We hebben gesprekken met z’n vieren, en dat gaat goed. Maar je voelt dat het nog niet allemaal verwerkt is.»

HUMO Johan maakt vaak geëngageerde stukken. De voorstelling ‘Massis, the musical’ ging over de opkomst van het Vlaams Blok; met de film ‘Schellebelle 1919’ verstevigde hij het sociale weefsel van het gelijknamige dorp; en hij heeft net de theatertournee ‘Marx’ afgerond, over Karl Marx. Wil jij met je werk ook mensen wakker schudden?

MOMBAERTS «Voor Johan is kwaadheid een motor om iets negatiefs in iets positiefs om

te zetten. Hij wil het publiek een geweten schoppen, en dat doet hij echt geweldig. Ik start liever vanuit iets positiefs, ik streef naar empathie en kwetsbaarheid.»

HUMO Wat vind je zijn beste werk?

MOMBAERTS «Als theatermaker en schrijver: ‘The Broken Circle Breakdown’. Als filmacteur zag ik hem heel graag in de gelijknamige film. Nu, ik zie hem sowieso graag bezig in films. Op een filmset mag je niet zo luid roepen als in het theater (*lacht*).»

HUMO Na het succes van die film ging Johan touren met The Broken Circle Breakdown Bluegrass Band. Hou jij van countrymuziek?

MOMBAERTS «Johan heeft mij daarin onderwezen. Ik krijg af en toe een cd’tje van hem, dat ik dan grijsdraai. Ik vind country geweldig, er worden vaak tragische verhalen bezongen die troost bieden.»

HUMO Heeft hij al een liedje voor jou geschreven?

MOMBAERTS «Ik zei hem gisteren nog: ‘Op de trouw verwacht ik een zelfgeschreven lied!’ (*lacht*) Hij heeft me wel ooit een cover van Lyle Lovett’s ‘If I Had a Boat’ gemaild. (*Begint te zingen*) ‘And if I had a boat / I’d go out on the ocean / And if I had a pony / I’d ride him on my boat’.

»Ken je de film ‘The Science of Sleep’? Daarin zit een beeld van een smoorverliefd koppelpel dat op een paard zit, en dat paard staat op een bootje. Het zegt veel over onze relatie: mogen dromen van het onmogelijke. Ik heb het gevoel dat we ondertussen op dat paard op die boot zitten. En dat is heel tof.»

HUMO Is er nog iets wat we jullie mogen wensen?

MOMBAERTS «Een liefdesbaby (*lacht*). Ik wil al sinds m’n 16de moeder worden, ik ben dus al lang aan het wachten. In juni studeer ik af, daarna wil ik er graag aan beginnen.» ■